Timothée de Fombelle: Tobiáš Lolness

úryvek z knihy

V první části doplňte chybějící čárky, kde čárka nepatří, nechte políčku prázdné. Zbytek příběhu dočtěte a napište do okénka na konci, jak příběh asi pokračoval.

Tobiáš měřil půldruhého milimetru což na jeho věk nebylo nic moc. Z díry v kůře mu teď čouhaly jenom špičky noh. Nehýbal se noc se přes něj přelila jako vědro vody.

Díval se na nebe poseté hvězdami. Těžko najít černější a zářivější noc než tu dnešní co snášela své cákance mezi obrovské rezavé listy.

„Jestli je v ráji nebe určitě není tak hluboké a tak smutné…“ Tobiáš se snažil uklidnit. Ležel, hlavu zabořenou v mechu. Cítil jak ho ve vlasech kolem uší studí slzy.

Krčil se ve skulině černé kůry jednu nohu měl potlučenou ramena samý škrábanec a vlasy zmáčené od krve. Ruce podrápané od trní ho pálily a zbytek tělíčka zmoženého bolestí a únavo vůbec necítil.

Jeho život se zastavil před několika hodinami. Tobiáš teď přemýšlel co tu ještě dělá. Vzpomněl si jak mu říkali pokaždé když do všeho strkal nos: „To bylo o fous Tobiáši!“ A dnes si potichu opakoval pro sebe: „Bylo to o fous!?“

Duši sice nevypustil ale vypadá to s ním dost bledě.

Koukal upřeně do nebe jako když se dítě při slavnosti květin vší silou drží svých rodičů za ruku. Říkal si: „Jestli zavřu oči umřu“ Ale přesto že měl oči jak dvě rozmazaná slzavá jezera udržel je otevřené. V tu chvíli je uslyšel. A zase ho přepadl strach. Byli čtyři. Tři dospělí a jedno dítě. Dítě neslo pochodeň která jim svítila na cestu.

„Není daleko vím že není daleko.“

„Musíme ho chytit. Ať taky pyká. Jako jeho rodiče.“

Oči třetího muže se ve tmě žlutě leskly. Odplivl si a řekl: „Dostaneme ho taky si to odskáče.“

Kdyby se tak Tobiáš mohl probudit vystoupit z toho zlého snu rozběhnout se k posteli svých rodičů a plakat a plakat… Líbilo by se mu kdyby se tak Tobiáš mohl probudit vystoupit z toho zlého snu rozběhnout se k posteli svých rodičů a plakat a plakat… Líbilo by se mu kdyby ho v pyžamu dovedli do rozsvícené kuchyně uvařili mu teplý čaj s medem nabídli sušenky a řekli mu: „Už je po všem Tobiáši. Je konec.“

Jenomže Tobiáš ležel zalezlý ve svém úkrytu, snažil se zatáhnout vyčnívající nohy a celý se třásl. Bylo mu třináct a všichni ho pronásledovali. Všichni jeho lidé.

Najednou ale zaslechl něco horšího než celá tahle studená noc plná hrůzy.

LIVEWORKSHEETS

Zaslechl hlas který měl rád hlas svého dávného kamaráda Lea Blua. Čtyřiapulletý Leo se kdysi pokusil ukrást Tobiášovi svačinu, a od toho dne dělali všechno spolu. Samé dobré věci a někdy i ty trochu horší. Leo žil u své tety. Přišel o oba rodiče. Po otci slavném dobrodruhovi El Bluovi mu zůstal jen bumerang ze světlého dřeva. Leo poznal hodně neštěstí a proto si v sobě nastřádal velkou vnitřní sílu. Zdálo se že je schopen všeho, dobrého i zlého. Tobiáš měl raději to dobré: Leovu inteligenci a odvahu.

Tobiáš a Leo se brzy stali nerozlučnými přáteli. Nějakou dobu jim dokonce říkali Tobaleo, jako by měli jen jedno jméno… Ale ten, co teď stál pár metrů od něho a mával pochodní ve tmě, zatímco Tobiáš se choulil sám ve skulině kůry stromu, přece nemohl být týž Leo Blue. Tobiášovi div nepuklo srdce, když slyšel svého nejlepšího přítele, jak křičí: „Dostaneme tě! Dostanemě tě, Tobiáši!“ Hlas přeskakoval z větve na větev…

Skupinka se blížila. Všichni proklepávali kůru špičatými holemi, aby objevili dutiny a pukliny. Hledali Tobiáše. Připomínalo to lov na termity, který pořádají otcové a synové jednou za rok, na jaře, aby vypudili ten škodlivý hmyz na vzdálenější větve.

„Já ho z tý jeho díry vyženu.“ Hlas, který pronesl tu větu, byl tak blízko, až se Tobiášovi zdálo, že cítí i teplý dech. Ani se nepohnul, neodvážil se dokonce ani zavřít oči. Ve tmě, kterou protínaly záblesky ohně, se k němu pořád přibližovaly údery holí. Špička dřevěné hole se mu přehnala na prst od tváře. Tobiášovo tělíčko se strachem křečovitě sevřelo. Oči však upíral k nebi, které tu a tam vykouklo mezi stíny pronásledovatelů. Tentokrát je v pasti. Je konec. Najednou tma jako v pytli. Ozval se vzteklý hlas.

„Tak co je, Leo! Tobě zhaslo světlo?

„Spadlo mi na zem. Promiňte, upadla mi pochodeň…“

„Pitomče!“

Jediná pochodeň zhlasla, dál budou muset hledat ve tmě.

„Kvůli tomu toho přece nenecháme. Najdeme ho.“

K prvnímu muži se přidal ještě další a šmátrali rukama v prasklinách kůry. Tobiáš dokonce cítil, jak pohyb těch rukou rozechvěl vzduch docela blízko něho. Druhý muž si určitě přihnul, táhla z něho kořalka a jeho pohyby byly prudké a neuspořádané.

„Chytnu ho sám. Roztrhám ho na cucky. A ostatním řekneme, že jsme ho nenašli.“…

… Oba stíny se tyčily nad ním. Nic ho už nemůže zachránit. Málem sklouzl pohledeme z nebe, které ho celou dobu drželo. Jedna hůl teď zajela až k němu, rychle se přitiskl ke straně a lovec ucítil pod svou zbraní jenm tvrdé dřevo stromu.

Ale to už do pukliny strčil ruku druhý muž.

Tobiášovi se z očí řinuly slzy. Tlustá mužská ruka vyrazila přímo proti němu, zastavila se, posunula se trochu výš, k jeho obličeji.

LIVEWORKSHEETS

V tu chvíli Tobiáš kupodivu pocítil, že ho strach opouští. Najednou byl úplně klidný. Na rtech se mu dokonce objevil mdlý úsměv mdlý úsměv, když uslyšel, jak ten strašný hlas rozkošnicky zašeptal:

„Mám ho. Držím ho."

Všude kolem nastalo ticho.

Ostatní lovci přistoupili blíž. Dokonce i Leo Blue se odmlčel, možná se bál, že se bude muset podívat bývalému příteli do očí.

Skupinka čtyř nebo pěti mužů obstoupila zraněného chlapce. Ale Tobiáš se už ničeho nebál. Ani se nezachvěl, když muž strčil ruku do díry, s divokým smíchem něco vyrval a ukázal to ostatním.

Nastalo ticho, trvalo déle než sníh v zimě. Tobiáš cítil, jak mu někdo utrhl kus vesty.

Co se stalo? Dostali ho? (vymysli pokračování v příběhu)

LIVEWORKSHEETS